

have Adgang til at kritisere Lægens Kompetence, og man kan ikke paa Forhaand indrømme Justitsministeriet Adgang til at autorisere Læger med den Virkning, at disses Vota her skal være afgørende. Men hertil kommer, at man ogsaa i øvrigt vil kunne gøre kritiske Indvendinger mod den højtærede Ministers Forslag. Man maatte vel i alt Fald, hvis man vilde følge den højtærede Minister — jeg skal blot lige gøre denne Bemærkning om Enkeltheder —, forandre lidt ved Formuleringen af § 17, hvori der staar: „Handlinger foretagne af Personer, der ifølge Erklæring af Retslægeraadet eller en af Justitsministeriet dertil autoriseret Læge er lidende af Sindssygdighed“ o. s. v., straffes ikke. Efter min Opfattelse maatte man i Stedet for: „er lidende af Sindssygdighed“ sige: „er lidende af egentlig Sindssygdighed“, idet § 18 om de aandeligt abnorme jo ogsaa handler om Personer, der i Almindelighed betegnes som sindssyge. Her forekommer det mig, at Johansen, Glarbo og Krabbe har Ret i den Opfattelse, de har gjort gældende i Kommissionsbetænkningen, at der ikke, som det sker her i Lovforslaget, er Grund til at sondre mellem dem, der falder ind under Lovforslagets § 17, og de abnorme, der falder ind under Lovforslagets § 18. I § 18 staar der, at hvis Gerningsmanden ved den strafbare Handling Foretagelse befandt sig „i en ved mangelfuld Udvikling, Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjæls-evnerne betinget varigere Tilstand, der dog ikke er af den i § 17 angivne Beskaffenhed, afgør Retten efter indhentet Lægeerklæring og samtlige i øvrigt foreliggende Omstændigheder, om Anvendelse af Straf skønnes formaalstjenlig“. Altsaa i de Tilfælde, der omhandles i § 18, vil den højtærede Justitsminister heller ikke ubetinget bygge paa Lægeerklæringerne, der vil han lade Retten have Adgang til paa Grundlag af samtlige foreliggende Omstændigheder, deriblandt naturligvis Lægeerklæringer — der altid her vil være af overordentlig stor Betydning, hvad jeg begyndte med at sige —, skønne over, om Straf er formaalstjenlig. Det forekommer mig ikke, at der, i Lighed med hvad for Resten ogsaa en Gang Højesteretssagfører, Dr. jur. Ernst Møller har udviklet i Kriminalistforeningen, er Grund til at gøre denne Sondring, som der her gøres, mellem de Personer, der falder ind under § 17, og dem, der falder ind under § 18. Det naturligste er, at man i alle Tilfælde til syvende og sidst lader Retten have

det afgørende Skøn med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det er formaalstjenligt at anvende Straf i det foreliggende Tilfælde eller ikke. Den nærmere Formulering af Lovforslaget ud fra disse Synspunkter kan der naturligvis i Udvalget forhandles om. Jeg skulde nu for mit Vedkommende tro, at det endelige Resultat maaske til syvende og sidst ikke vil komme til at ligge saa forfærdelig langt fra det af Højesteretsdommer Olrik formulerede Synspunkt. Jeg ser, at den højtærede Minister ryster paa Hovedet. Nu faar vi jo se, hvad der bliver Resultatet. Jeg vil altsaa uden naturligtvis at undgaa den Risiko, som Spaa-mænd altid løber, antyde, at jeg ikke kan tænke mig, at det endelige Resultat vil komme til at ligge saa overordentlig langt fra det af Olrik formulerede Standpunkt.

Jeg gaar dernæst over til det tredje Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Forholdet mellem Domstolene og Administrationen i Strafferetsplejen. Der forekommer det mig, at der er et almindeligt Princip, som man maa fastholde, nemlig at hvor der er Tale om indgribende Foranstaltninger overfor det enkelte Individ, den enkelte Borger, som kan sidestilles med Idømmelse af Straf, bør Afgørelsen træffes af Domstolene, ikke af Administrationen. Det er et Princip, som jeg tror er anerkendt næsten overalt i moderne Ret, de fleste Steder næsten som en Selvfølge. Heraf følger ogsaa, at jeg ikke kan være enig med den højtærede Minister i den Maade, hvorpaa han her har ændret Kommissionens Forslag. Den højtærede Minister foreslaar i § 75, at Spørgsmaalet om Ophævelse af Sikkerhedsforanstaltninger skal kunne afgøres af Justitsministeren, medens Kommissionen havde foreslaaet, at det skulde være Domstolene, der her skulde have det afgørende Ord. Og paa dette Omraade, ligesom i Lovforslagets § 18, 2det Stykke, om Forandringer i den Maade, hvorpaa andre aandeligt abnorme, naar de straffes, skal udstaa deres Straf, saavel som paa adskillige andre Steder i Forslaget spores der efter min Mening en alt for vidtgaaende Tendens til at henlægge Afgørelserne til Administrationen i Stedet for til Domstolene som foreslaaet af Kommissionen. Disse Betæneligheder gør sig ganske særlig stærkt gældende med Hensyn til Ophævelse af de forskellige Arter af Sikkerhedsforvaring, og jeg har da ogsaa forstaaet den højtærede Minister saaledes, at han paa dette Punkt er villig til Forhandling. Men det forekommer mig, at de ogsaa gør sig gældende paa andre